

Naše první přímá volba prezidenta

Margot a já jsme se rozhodli, že si určitě nenecháme ujít přímou volbu prezidenta. První přímá volba prezidenta v mém lidském a Margotině psím životě. Tak do toho půjdem, jo, Margot?

Cestu do budovy školy v Prachárenské ulici znám důvěrně. Vždyť jsem tam strávil nejhezčí léta svého života, tedy léta středoškolská. Byla to asi jedna z prvních panelákových škol v našem městě, tehdy něco nebývalého, oproti staré základce přímo urbanistický zázrak světla a vzdušnosti.

Pár let po maturitě jsem se do Prachárny, jak jsme naši průmku označovali, vrátil. Bylo to kvůli volbám. A volby byly kvůli komunistům. A já tam šel kvůli mámě, která mi hubovala do potížístů a lamentovala, že svou případnou neúčastí ve volebním boji ohrozím její místo šéfové závodní jídelny, tátovo místo montéra v Etiopii, sestřino místo studentky střední školy a babiččino místo...už nevím, kde. Vzal jsem si tehdy čisté tričko a nevěřicně zíral na pionýry, kteří mě vroucně vítali oblečení v ten svůj trikolórový kroj. Mám dokonce pocit, že tam byly vlajky, všechno hodně do ruda a z ampliónů se nesly nějaké povzbudivé písně. Zkrátka, byl jsem moc rád, když jsem s pamětním listem v ruce měl odvoleno a mohl odjet s klukama na Sázavu. Nicméně, mé první volby ve mně zanechaly nesmazatelnou stopu.

Po sametce jsem chodil volit rád. Alespoň nějakou dobu. Měl jsem pocit, že volit je fér a nevolit znamená volit ty, co jsem kdysi volit musel a teď nechci. Tak jsem občas došel do Prachárny a volil a volil... Volil jsem jako vůl, ale volil jsem s přesvědčením. Možná jsem takový v našem městě nebyl jediný.

Jeden rok, když zas přišla ta volební chvíle, jsem volit nemohl. A ani nechtěl. Něco nám bouchlo na provozu v dílně, kde jsem stál takřikajíc v epicentru. Mohlo to dopadnout hůř. Mám zbytek zraku a invalidní důchod. Zbytek je lepší než nic a invalidní důchod je lepší než podpora v nezaměstnanosti. Naše dílna už totiž není to, co bývala, takže vyhazov brzy po mně obdrželo ještě asi deset borců. Jenže na rozdíl ode mne nebyli vyhozeni explozí oknem, ale administrativním zákrokem pěkně dveřmi, jak se sluší a patří.

Měsíce strávené po nemocnicích jsem si nevolil, ale tak nějak jsem jinou volbu neměl. Ve finále jsem se sblížil s Danielou a pozval jí bydlet ke mně do paneláku.

Daniela sice k volbám chodila tam, kde měla trvalou adresu, ale byla tak hodná, že mě doprovázela, když přišly na řadu všechny ty komunální, senátní, poslanceké a kdovíjaké volby, které jsem vytrvale absolvoval, pořád si vědom toho, že možná nevolím chytře, ale určitě volím tak, aby nebyli zvoleni tamti.

Moje volba životní družky zas jednou nevyšla. Nebyl jsem pro Danielu ten pravý vyvolený. Daniela se odstěhovala. Zvolil jsem tedy v dalším kole černou labradorku Margot. Ale jak to tak bývá, možná Margot spíš zvolila mne. A tak jsme spolu už asi rok. Margot neumí vařit, což mne vedlo k nápadu zadat do vyhledávače granule pro chlapy, ale zatím k mé škodě nikdo nic takového nevyrábí. Tak občas vařím, což mne unavuje, ale zase mám pak spoustu veselých historek pro mé kamarády.

„Margot, dneska jdeme na večeri k Paviánovi, vezmeme s sebou volební lístky, a pak uvidíme, jestli tu naši první přímou volbu prezidenta zvládneme,“ pravil jsem nekompromisně. Margot nadšeně vrtěla celým tělem, a tak jsme šli k Paviánovi. Když jsem tam našemu šachovému kroužku předložil devět

volebních lístků s tím, aby mi je přečetli a roztřídili, zůstali všichni pať jako paviáni. A taky tak řvali jeden přes druhého. Jako že jsem magor a že když nepůjdu zrovna já volit, že se to statisticky vůbec neprojeví.

Nakonec Břěta, náš kandidát na šachového velmistra, učinil diskusi konec a řekl: „Kašli na ně, brácho, vykašli se i na počet pravděpodobností. Dej sem ty lístky, oddělíme zrna od plev. Jsi svobodný občan s volebním právem, takže volit půjdeš, a já tě tam doprovodím, volební obvod máme oba v Prachárně, takže bez problému!“

Snad tři minuty po zahájení voleb, ačkoliv jsme měli domluvenu sobotu, volal, že ho manželka unesla na venkov kvůli něčemu pro nás nedůležitému, ale pro ni fatálnímu.

„Tak co, Margot,“ ptám se své vodící slečny, „půjdem sami nebo se budeme doprošovat?“ Margot byla toho názoru, že jdeme. A tak jsme šli. V sobotu dopoledne, pěkně za světla. Cestu jsme efektivně spojili s ranní vycházkou a venčením. Prošli jsme Fibichovými sady, Margot nadšená z běhání na volno, já poněkud nejistý z toho, co mne čeká.

Před Prachárnou si Margot oblékla svou bílou bundu, já vzal do ruky hůlku signálku a představení mohlo začít.

Dveře školy na nás někdo před námi pustil tak šikovně, že jsem měl co dělat, abych zachránil Margotin čumák. Zdařilo se. Hromada lidí ve vestibulu. „Hele Margot, ničeho se neboj a jdi doleva.“ Margot šla jako hodinky, pocinkávajíc rolničkou. Zvedl jsem hůlku signálku, aby každý viděl, ale nakonec jsem litoval, že jsem si nevzal něco bytelnějšího, protože černý pes a elegantní bílá hůlka evidentně nikoho nedojímaly. S pokřikem s dovolením, s dovolením jsme prošli další chodbou a pak zimní zahradou. Tam jsem dost těžko rozeznával palmy a citrusy od voličů, a tak jsem pro jistotu svůj pokřik nepřerušil. Další chodba „Margot, vpravo! a až na konec.“ Margot se šikovně vyhýbala polootevřeným dveřím. Věděl jsem, že naše budou tradičně ty poslední vpravo, a také byly. „Margot, dveře!“ a hurá, už jsme tady, už můžeme volit! Šum, který do této chvíle provázel voličské úkony, ztlchl. Nápadné ticho, jako kdyby všichni utekli nebo umřeli. Ale ne. Jen byli pať. Jako paviáni. Až se ozval nějaký hlas: „Jak se jmenujete.“ „Kdo, já?“ optal jsem se pro jistotu. A tak mi řekli – „pojdte sem.“ Kam sem? Proti světlu oken vidím jen siluety, jakési matrjošky bez tváří a proporcí sedící za stolem, akorát ne podle velikosti. Někdo mi cpal do ruky obálku, jiný mi bral z ruky občanku. „Kde je plenta?“ ptám se nejsa si jist, jestli je tam, co byla posledně. „Támhle,“ pravila jedna z matrjošek. Margot si před tím všimla, že někdo někam šel, a tak zamířila k plentě. Když jsem se otočil zády k oknu, už jsem se zorientoval, a dal správného kandidáta do správné obálky. Potil jsem se jako kůň. Jedna obálka, druhá obálka. Občanku do kapsy, hůl přes ruku, Margot k noze, modrá obálka do kapsy, ta druhá tlustší do ruky, Margot do levé, hůl přes ruku zůstává, nemám dost končetin na tolik věcí. Vylezli jsme zpoza plenty a já se neudržel a zařval: „Margot, hledej urnu!“ A Margot ji nenašla. Matrjošky seděly jako zařezané, a v tom volebním tichu se mne ujal jakýsi velmi starý a vetchý volič a drže mě za hůl, dotáhl mne k urně. Pak jsem se rozloučil, couvaje neuspořádaně tam, kde jsem tušil dveře. Margot polichocená, že je součástí světových dějin, mne taktně, ale rázně vyvedla až do Fibichových sadů. Tam dostala volno a já si zapálil velmi zaslouženou cigaretu, jednu z těch, které škodí zdraví.

O čtrnáct dní později šlo všechno jako na drátku. Dveře (bacha, jestli je někdo drží) a hned ode dveří - s dovolením, s dovolením, chodba, palmy, chodba, pootevřené dveře volebních místností a pak ty

naše, které Margot suverénně poznala. Matrjoška u okna trochu víc vlevo, jedna obálka, občanka rovnou z kapsy do kapsy. „Pane, jak ale budete volit, když nevidíte, který je který?“ zeptal se jeden důvtipný komisař, a následně bystře navrhl. „Víte co? Já vám vohnu knížete v rožku nahoře, a vy si pak dejte do obálky koho chcete.“ „Jo, vohněte,“ souhlasil jsem.

Šest matrjošek nehnutě sedělo a nemělo co dělat. Jen jedna z nich nabídla, že dá Margot sušenku. Mně nenabídli ani to, natož pak třeba doprovod k té sakraplentě nebo k urně. „Jo, máme to za sebou,“ holka, říkám své přítelkyni, která už se těší na tenisák. A já zase na nezdravou cigaretu. Jako volič jsem fakt dobrej. Teď ještě zbývá otázka, jak dobrého prezidenta jsem zvolil?